

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Theologia Scholastica

Mayr, Anton

MDCCXXXII

Art. II. Solvuntur Objectiones.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-84303](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-84303)

exprobrare, imò peccatum non posset DEO esse contrarium: hoc autem est certò falsum: ergo. Confirm. 3. In ea hypothese creatura non peccaret; quia se conformaret regulæ primæ omnis rectitudinis, & honestatis: dein DEO, causanti peccatum, & absolute illud volenti, creatura non posset resistere: ergo non peccaret, quod est ex terminis falsum.

ARTICULUS II.

Solvuntur Objectiones.

50. **O**B. 1. ab hæreticis. Scriptura DEO attribuit omnia opera nostra, sive bona, sive mala, tantum auctori: ergo ipse est auctor, & causa, etiam malorum, seu peccatorum. prob. ant. *psal. 118. v. 36. dicitur inclina cor meum in testimonia tua, & non in avaritiam*: ergo DEUS aliquos inclinat in avaritiam. *psal. 43. v. 19. Declinasti semitas nostras à via tua*: ergo à via recta in malam. *ad Ephes. 1. v. 11. Qui operatur omnia secundum consilium voluntatis suæ*: ergo etiam mala. Confirm. *Prov. 16. v. 4. dicitur: Universa propter semetipsum operatus est Dominus: impium quoque ad diem malum*: ergo DEUS fecit etiam propter se impios quæ tales. Resp. 1. Scripturas manifestissime à DEO remove omne peccatum. *Deuter. 32. v. 4. DEUS fidelis, & absque ulla iniquitate. psal. 144. v. 13. Sanctus in omnibus operibus suis. 1. Joan. 3. v. 5. Peccatum in eo non est, ad Rom. 9. v. 14. Nunquid iniquitas apud DEUM? Absit, &c. plura passim occurrunt.*

51. Resp. 2. in forma. neg. ant. ad prob. neg. conf. Textus illi omnes accipiendi sunt de permissione tantum, ut docent S. Augustinus de gratia lib. arb. c. 23. S. Damascenus lib. 4. de fide orthodoxa c. 20. ubi sic ait: Scire illud attinet, in Scripturæ more positum esse, ut DEI permissionem actionem ipsius appellet. Idem sentiant reliqui SS. PP. ac Theologi unanimiter. Scilicet DEUS negando auxilia specialia, quæ prævidit fore congrua, ex iustis causis permittit lapsum, e. g. in avaritiam, vel recessum à via virtutis. Ad textum ex *ep. ad Ephes.* dic, eum intelligendum esse de iis, in quæ DEUS non quomodocunque influit, sed quæ ex sua determinatione operatur, qualia non sunt peccata. Ad confirm. Resp. Chaldaicum textum, teste Sa, dicere *servat impium*. Unde non significatur, quòd DEUS ex intentione sua, faciat impium, aut voluntate antecedente eum velit, sed tantum significatur, quòd DEUS eum, qui sponte, & liberè, impius est, servet ad diem malum, seu poenam: vel faciat eum venire ad diem malum voluntate consequente ad scientiam de ejus peccato, ita Suarez, Sa, & Menochius.

52. Ob. 2. Scriptura attribuit DEO aliqua peccata hominum: ergo. prob. ant. *psal. 104. v. 25. attribuitur DEO odium Ægyptiorum in Judæos. Convertit cor eorum, ut odirent populum ejus. Iterum, Gen. 45. v. 8. venditio Josephi. Non vestro consilio sed DEI voluntate hoc missus sum. Rursus Act. 2. v. 23. Crucifixio Christi. Definito consilio, & præscientiâ DEI traditum &c.* ergo. Resp. iterum cum SS. Augustino, & Damasceno, quòd, quando DEUS aliquid tan-

tum permittit, tunc hanc permissionem saepe Scriptura, juxta suum loquendi modum, vocet actionem, imò etiam præceptum DEI. Sic quando DEUS *Job. 1. v. 12. Sathanæ tantum permittit, Jobum affligere, & id Sathan ex ea permissione fecit, tamen dein c. 2. v. 3. ea afflictio vocatur actio DEI*; nam sic dicit DEUS: *Tu autem commovisti me adversus eum, ut affligerem eum frustra.* Sic *Matthæi 23. v. 32. Christus Judæis imperativo modo, seu quasi præcipiendo, loquitur: Implete mensuram Patrum vestrorum: & Joan. 13. v. 27. Judæ: Quod facis, fac citius: & tamen ea tantum permittit.*

53. Bellarm. tom. 4. *controv. 2. l. 2. c. 13.* hanc rem explicat, valde appositâ similitudine venatoris, qui, dum tantum solvit canem, jam dicitur, eum immisisse in leporem, quamvis tantum permittat jam sponte incitatum ad invasionem procurrare. Sic scilicet dicitur DEUS, immittere diabolos, vel malos homines, jam sponte, & liberè in malum ruentes, si impedimenta malæ voluntatis aufert, & peccatum permittit. Disparitas tamen est in intentione; quia venator ex intentione leporis capiendi, DEUS autem non ex intentione peccati ab homine patrandi, id facit.

Secundò. DEUS saepe aliquid dicitur facere, quando tantum aliquid aliud facit, ex quo alii vitio suo occasionem sumunt illud prius faciendi. Sic DEUS dicitur convertisse cor Ægyptiorum ad odium, quatenus, dum benefecit Judæis, Ægyptiis, ob suam malevolentiam, & invidiam, odium in illos ista prosperitate gaudentes, conceperunt. Tertio. DEUS dicitur saepe in Scripturis aliquid facere, quando rem illam non quidem facit, sed eam aliunde jam prævisam, conditionatè, vel absolute futuram, permittit, ac ordinat ad fines suos optimos. Sic DEUS non voluit peccatum fratrum Josephi, nec crucifixionem Christi, antecedenter, & absolute; sed, postquam per scientiam mediam vidit, quòd, si forent in his circumstantiis fratres Josephi, & crucifixoires Christi, illi liberè fratrem venderent, hi autem Christum liberè crucifigerent, tunc, non quidem ex intentione eorum peccatorum, sed ex iusto judicio suo, permittit, vel posuit eas circumstantias, & permittit peccatum: istud autem dein ordinavit ad extollendum Josephum, atque salvandos in Ægypto Israëlitas à fame: & hinc fratribus Joseph dicit: *Gen. 50. v. 20. Vos cogitastis de me malum, sed DEUS vertit illud in bonum.* Pariter DEUS crucifixionem Christi ordinavit ad salutem generis humani. Quarto. Bellarm. *loc. cit.* addit, DEUM dici, malum efficere; quia non quomodocunque permittit, sed tantum permittit istud, & non aliud, contra hoc subjectum, & non contra aliud: ex quibus facile patet responsio. In forma igitur neg. ant. seu nego, quòd DEO, tanquam causæ, attribuantur peccata; textus enim, in probatione adducti, tantum probant permissionem, vel ordinationem Divinam circa peccatum, ut ex jam dictis patet.

54. Ob. 3. Scriptura saepe tribuit DEO excacationem, & indurationem hominum: sed hæc sunt peccata: ergo. prob. maj. sic *Exodi. 9. v. 12. induratio Pharaonis DEO tribuitur. Joan. 12. v. 40. induratio, & excacatio Judæorum. &*

ad

ad Rom. 9. v. 18. ait S. Paulus de DEO : *Quem vult, indurat.* Confirm. DEUS dicitur in Scripturis alios decipere. Ezech. 14. v. 9. *Ego Dominus decepi prophetam illum.* Job. 12. v. 24. *Qui immutat cor principum populi terræ, & decipit eos:* sed decipere alios est peccatum : ergo. Resp. iterum, DEUM non operari positivè excacationem, & obdurationem, sed hominem positivè seipsum obdurare, vel excacare : unde psal. 94. v. 8. dicitur : *Nolite obdurare corda vestra;* hinc melius cum Suarez in 1. 2. tract. 5. disp. 6. n. 15, videtur dici, DEUM non esse causam excacationis; quia hæc dicit non tantum Divinam permissionem; sed malam quoque hominis dispositionem, cujus DEUS causa non est.

§ 5. Potest autem dici, DEUM obdurare, vel excacare permisivè 1. quando peccatores non corrigit pœnis; unde ipsi insolescunt, & obdurantur : sicut faciunt aliquando filii erga parentes, à quibus non castigantur. 2. Quando negat auxilia, quæ, licet non sint absolute necessaria (hæc enim nunquam deficiunt) tamen essent ferme moraliter necessaria, & sine quibus difficulter potest homo, & consequenter sæpè non vult, converti.

Nec objicias, S. Augustinum l. 5. contra Julianum c. 3. dicere, DEUM non tantum indurare homines, aut desideriiis suis tradere *per patientiam*, sed etiam *per potentiam*; hoc enim ipsum est per potentiam indurare, aut malis desideriiis tradere, quando omnipotentia Divina producit alia auxilia, sufficientia quidem, sed non illa specialia, quæ hic, & nunc, efficaciter impedirent, ne homines obstinati in malo perseverarent, aut mala desideria sua perficerent. Dein potest etiam dici, DEUM per potentiam indurare, quando producit aliquid, ex se bonum, & ex bono fine, sed homo inde occasionem malitiosè accipit ad peccandum, vel in peccato perseverandum, sicut n. 53. suprà diximus, DEUM convertisse corda Ægyptiorum ad odium : imò S. Augustinus. l. 1. ad Simplic. q. 2. post medium expresse dicit, DEUM obdurare, esse idem, ac nolle misereri; sic enim ait : *Ut obduratio DEI sit nolle misereri, ut non ab illo irrogetur aliquid, quo sit homo deterior, sed tantum, quo sit melior, non erodetur.* in forma dist. ma. Scriptura excacationem DEO tribuit ut causæ. neg. ma. ut permittenti tantum. conc. ma. & conc. min. neg. consequ.

Ad confirm. DEUS non propriè positivè decipit, sed, vel tantum permittit, quosdam decipi, ut explicat Augustinus, quem citabimus n. 61. vel tantum consilia prava intervertit, vel exitum desideratum impedit, ut spe sua frustrantur principes, & sic decepti dicantur. Potest etiam hoc explicari, sicut S. Augustinus l. 2. questionum super exodum (qui est l. 2. ex 7. in Heptateuchum) q. 18. explicat illud : *Ego indurabo cor ejus Pharaonis Exod. 7. v. 3.* his verbis : *Ego indurabo : tanquam diceret : quàm durum sit, demonstrabo.* Sic etiam DEUS dicitur decipere, dum demonstrat, deceptos esse principes illos, qui, nescio quam spem, ex consiliis suis conceperant, qua DEUS eos frustratos ostendit.

§ 6. Obj. 4. In Scripturis aliquando dicuntur mali homines, vel dæmones, facere aliqua mala, ex præcepto DEI, & tanquam ejus instru-

menta : ergo DEUS est causa illorum malorum. antec. prob. sic 2. Reg. 16. v. 10. *Dominus enim præcepit ei, ut malediceret David.* Rursus 3. Reg. 22. v. 22. dicit DEUS ad spiritum, volentem mendaces reddere prophetas : *Egrede, & fac, ita :* & infra v. 23. *Dedit Dominus spiritum mendacii in ore omnium prophetarum.* item 2. Reg. 24. v. 1. dicitur : *Et addidit furor Domini irasci contra Israël, commovitque David in eis dicentem : vade, numera Israël, & Judam :* quæ numeratio tunc fuit peccaminosa, & postea gravissima peste punita : ergo. Resp. has quoque phrales Scripturæ plus non significare, quàm puram permissionem, juxta aliquem modum ex iis, quos explicavimus n. 52. & seq. Et inprimis, ut observat Cornelius in præmio ad Genesin (quod est encomium S. Scripturæ) sec. 2. vox Hebræa *tsava*, pro qua Latinus interpres posuit vocem *præcepit*, significat ex se ordinare, providere, disponere : adeoque significat omnem DEI providentiam, tam positivam, quàm negativam; unde sensus est : *DEUS permisivè ordinavit, ut Semri malediceret Davidi, ad excercendam bujus patientiam :* in quo nihil est mali. Illud, *egredere*, accipiendum est, quasi diceret : *Mea pace : fac ita : non impedio :* sicut etiam dictum ad Judæos. Matth. 23. & ad Judam Joan. 13. de quibus n. 52. in forma nego consequentiam.

§ 7. Ad ultimum textum Abulenensis in hunc locum, quæst. 4. itémque Menochius in hunc eundem locum per furorem Domini intelligunt diabolum, qui est minister furoris DEI, sicut Assur seu Assyrius Rex Isa. c. 10. v. 5. dicitur à DEO *Virga furoris mei.* Favet etiam Scriptura, nam 1. Paralipp. c. 21. v. 1. ubi hæc eadem numeratio populi refertur, dicitur : *Consurrexerunt autem Sathan contra Israël, & concitavit David, ut numeraret Israël :* ergo, qui hic dicitur Sathan, priùs dictus est furor domini : & hoc suppositio explicatio est facilis. Si autem per furorem Domini intelligi debeat DEUS iratus, tunc vox *commovit* significat permittit commoveri à dæmone, ut suprà n. 53. diximus in simili de venatore. ita Theodoretus & alii apud Gasparem Sanctium in l. 2. Reg. c. 24. quem erit operæ precium inspicere. Quamcunque autem expositionem elegeris, in forma nega consequentiam.

§ 8. Obj. 5. S. Augustinus lib. 5. contra Julianum c. 3. tractans illud : ad Rom. 1. v. 26. *Tradidit illos DEUS in passionem ignominie* &c. reprehendit Julianum, quod dicat, DEUM tradere deferendo, seu permisivè. 2. Ibidem S. Doctor ait, non tantum esse relictos, per patientiam, sed per potentiam in peccata compulsos. 3. Idem S. August. l. de gratia & lib. arbit. c. 20. ait, voluntates etiam malas ita esse in DEI potestate, ut eas, quod voluerit, quando voluerit, faciat inclinari, vel ad beneficia quibusdam præstanda, vel ad pœnas quibusdam ingerendas. 4. Iterum eod. c. 20. inferius ita ait : *Voluntatem, proprio vitio suo malam, in hoc peccatum, judicio suo justo, & occulto, inclinavit.* 5. Rursus eod. l. de grat. & lib. arbit. c. 21. sub finem ait : *His, & talibus testimoniis Divinorum eloquiorum, quæ omnia commemorare nimis longum est, satis, quantum existimo, manifestatur, operari DEUM in cordibus hominum, ad inclinandas eorum voluntates, quocunque voluerit, sive ad bona pro sua misericordia, sive ad mala pro meritis eorum,*

eorum, iudicio utique suo, aliquando aperto, aliquando occulto, semper autem iusto. 6. Denique de corrupt. & gratia. c. 7. ait: Christum ele-
gisse Judam ad fundendum sanguinem suum: hæc indicant, S. Doctorem velle, quod DEUS non tantum permittat peccata, sed ea positivè velit ergo.

Resp. Si S. Augustinus doceret, DEUM velle, & causare positivè peccatum, utique esset deferendus, post definitiones tot Concilio-
rum; damnata enim est ab Alexandro VIII. hæc propositio 30. *Ubi quis invenerit doctrinam in Au-
gustino clare fundatam, illam absolute potest tene-
re, non respiciendo ad ullam Pontificis Bullam.* Sed longissime remotus est Sanctissimus Doctor ab hac impietate.

59. Resp. itaque ad 1. textum: à S. Doctore reprehendi Julianum, non, quod simpliciter dicat, DEUM tradere deferendo, sed, quod negaverit, unum peccatum esse poenam alterius, idque se probare putaverit ex eo, quod DEUS tradat tantum deferendo; nam, quamvis DEUS tantum tradat deferendo, tamen hæc ipsa desertio, & consequens peccatum, potest esse poena peccati præcedentis, ut S. Pater ostendit cit. l. 5. contra Julian. c. 3. his verbis: *Sed quomodo libet tradat, propter hoc tradidit, propter hoc deseruit: & vides, ejus traditionem, qualem libet, & quomodo libet intelligas, qua consecuta sint.*

Imò (ut est manifestum legenti totum illud longum caput) S. Doctor non facit vim in eo, quid intelligatur per traditionem, & aliquoties saltem omittit, quod sit sola desertio. Sic sub finem: *An & hic dicturus es, quod ait: Ego Dominus seduxi prophetam illum: (Ezech. 14. v. 9.) intelligendum esse: deserui, ut pro ejus meritis seductus erraret? Age, ut vis, tamen eo modo punitus est pro peccato.* Sed S. Doctor in eo vim facit, ut monstret, unum peccatum esse poenam alterius, quando nempe DEUS in poenam prioris privat gratiis congruis. Nec juxta S. Doctorem peccatum dicitur poena peccati, in hoc sensu, quasi DEUS in poenam prioris impellat in alterum: sed quod deferendo, seu non dando gratiam majorem, sinat in aliud labi.

Dein reprehendit S. Augustinus Julianum, quod non rectè intellexerit vocem tradere, sed putaverit, eam significare præcisè, DEUM patientiam habere, relinquere hominem in desideriis malis, quæ jam antè habuit, & non significare, deferere per negationem auxiliorum specialium, atque productionem tantum sufficientium, seu eorum, quæ prævisa sunt conjungenda cum dissensu, ita ut dein sequatur lapsus, seu consensus in desideria, non quidem ex positiva causalitate DEI, sed ex vitio hominis, nolentis bene uti mediis sufficientibus. Sumitur hoc ex verbis S. Doctoris, eodem capite dicentis: *Aliud est, habere mala desideria cordis, aliud, tradi eis, utique, ut consentiendo eis possideatur ab eis, quod sit, cum Divino iudicio traditur eis.*

60. Ad alterum textum jam responsum est. n. 54. Addo tantum, falsum esse, quod S. Doctor dicat, quosdam à DEO in peccatum compulsos; nam sic habet: *Quid est autem, quod dicit: Cum desideriis suis traditi dicuntur, relictæ per Divinam patientiam intelligendi sunt, non per potentiam in peccata compulsi:* verba itaque ista

B. P. Ant. Mayr, Theol. Tom. I

sunt Juliani objicientis: nec refellit dein S. Doctor id, quod Julianus dixit, non esse compulsos, sed tantum id, quod ait *solum per patientiam, non per potentiam* traditos: esse autem traditos per potentiam, explicari potest, ut jam fecimus, sine eo, quod dicantur in peccata compulsi.

61. Ad 3. textum. S. Augustinus se explicat eodem c. 20. de grat. & lib. arb. nam, dum ibi agit de Semei, cujus voluntatem dicit à DEO inclinari ad maledicendum Davidi, per inclinari tantum intelligit *permittere*, scilicet ejus malæ voluntatis cursum, vel inclinationem; sic enim post pauca habet: *Nec causa tacita est, cur ei Dominus isto modo dixerit maledicere David, hoc est, cor ejus malum in hoc peccatum miserit, vel dimiserit.* & eod. lib. c. 23. *Quando ergo auditis dicentem Dominum: Ego Dominus seduxi prophetam illum: & quod ait Apostolus: Cujus vult, miseretur, & quem vult, obdurat: in eo, quem seduci permittit, vel obdurari, mala ejus merita credite: in eo verò, cujus miseretur, gratiam DEI, non reddentis mala pro malis, sed bona pro malis, fideliter, & indubitanter agnoscite.* Ecce seducere, & indurare à S. Augustino exponuntur: *permittere seduci, vel obdurari:* atque adeo à DEO ista fiunt tantum permissivè: & par prorsus est ratio de inclinatione ad malum. Bellarmin. autem Tom. 4. contr. 2. l. 2. c. 16. ait, DEUM juxta S. August. inclinare ad hoc malum, quatenus impedit alia, & hoc solum permittit, atque sic permissivè facit, ut hoc potius malum, quàm aliud fiat: quod inde colligitur, quod S. Doctor dicat, DEUM inclinare voluntatem, *proprio vitio suo malam*, hoc est, jam *volentem malum*. Hæc responsio servit etiam ad quartum, & quintum textum explicandum.

62. Ad ultimum de Juda, dicendum, Christum non voluntate antecedenti elegisse Judam, ad fundendum sanguinem: sed consequenti; postquam scilicet prævidit, Judam avarum in his circumstantiis de sua morte contracturum cum Judæis, permittit ex iusto iudicio eas circumstantias, ex quibus dein secuta est sua passio per malitiam Judæ: atque hanc ipsam dein ordinavit ad maximum bonum, scilicet ad mundi salutem. Ut autem Christus dici possit, elegisse Judam, responderi potest, quod ex multis, quos præviderat, in his circumstantiis sui sanguinis traditores, vel venditores futuros, potius permiserit, talem esse Judam, quàm alios, adeoque istum negativè elegerit: sive elegerit potius permittere in Juda, quàm in alio, eam venditionem, ita Suarez in 1. 2. tr. 5. disp. 6. num. 16. quem, uti & Bellarminum loc. cit. vi-
de hæc fusius pertractantes.

63. Objicitur. 6. Etsi DEUS esset causa peccati, tamen non peccaret: ergo nostra ratio est nulla. prob. ant. DEUS non ageret contra legem Divinam, nec contra voluntatem DEI: nec se ipsum offenderet: ergo non peccaret. Confirm. DEUS influit physicè, & producit omnes actiones, tam malas, quàm bonas, & quidem scienter, ac liberè, & tamen non peccat: ergo. Resp. cum Suarez. in 1. 2. tr. 5. disp. 6. num. 6. Hæretici, qui ita loquuntur, negant quidem de DEO nomen peccati, attamen ei attribuant turpitudinem illius. Cerrè sic DEUS posset etiam mentiri, se ipsum odisse &c. In

formæ

forma. neg. ant. ad prob. dist. ant. hoc est, non ageret contra legem superioris. conc. ant. non ageret moraliter inhonestè contra regulam omnium honestatis, & legem sibi ipsi indispensabiliter latam. neg. ant. & conf. Ageret enim Deus contra legem, quam sibi necessariò statuit, scilicet legem nihil agendi dedecens, nihil destrutivum supremæ suæ sanctitatis, & auctoritatis; hoc enim necessariò Deus, & essentialiter odit, & essentialiter non vult. Ad summum in eo casu Deus ageret, & non ageret, contra suam voluntatem, adeoque fieret Chimæra, ex qua mea pace potest sequi altera. Ad confirm. conc. antec. neg. conf. sed de hac plura articulo sequenti.

64. Dices 1. DEUS non peccat causando peccatum; quia causat illud ex bono fine. Resp. neg. illatum. Non sunt facienda mala, ut eveniant bona, nec finis bonus excusat actionem ex se malam: quin imò juxta adversarios homo in eo casu non peccaret; cum se conformaret DEO ultimo fini, & nec contra, nec præter illum ageret. Dices 2. Homo potest ex prava intentione velle, quod DEUS vult ex bona. Resp. redire argumentum de illa ipsa intentione prava; an enim etiam hanc causavit DEUS, an non? si primum: illa intentio non fuit mala; quia conformis est ultimo fini: si secundum, tunc ruunt argumenta adversariorum, quibus scilicet probare volunt, DEUM causare omnes actiones, bonas, & malas.

ARTICULUS III.

Quomodo DEUS ad peccatum concurrat.

65. SUPpono, quòd DEUS influat immediate in omnes effectus creaturarum; ita enim contra Durandum, Ludovicum à Dola, & adhuc unum, aut alterum apud Haunoldum, l. 2. tr. 2. num. 439. communissima Theologorum, & Philosophorum, imò & SS. Patrum assertio, adeò, ut sententia opposita, quæ Durandissimus vocatur, à quibusdam malè vapulet, & à S. Thoma in 2. dist. 37. q. 2. a. 2. in corp. dicatur duplici errori proxima. videatur hac de re Comptonus disp. 28. phys. sec. 1. Sed & hic influxus DEI ab omnibus auctoribus probatur ex Scripturis; nam 1. Cor. 12. v. 6. dicitur: *DEUS, qui operatur omnia in omnibus.* Joan. 1. v. 3. *Omnia per ipsum facta sunt.* Joan. 5. v. 17. *Pater meus usque modo operatur, & ego operor:* ergo DEUS operatur immediate omnia; dicere enim, quòd tantum mediàte operetur, scilicet eatenus, quatenus produxit creaturas alias, quæ nunc immediate operantur, esset valde improprie loqui: sicut si quis diceret: *Adam usque nunc generat homines.*

Dein SS. Patres (ad quorum mentem Scriptura exponi debet, ut definit Tridentinum sess. 4. decreto de editione, & usu sacrorum librorum) ista dicta intelligunt de immediato influxu. Sic S. August. epist. 146. sub finem: *Quomodo enim negare poterimus, DEUM etiam nunc operari cun-*

cta, quæ creantur; cum Dominus dicat: Pater meus usque nunc operatur? Quòd autem intelligat, DEUM immediate operari, patet ex ejus dictis in Genes. ad liter. l. 5. c. 20. ubi ait: *Sunt, qui arbitrantur, tantummodo mundum ipsum factum à DEO, cetera jam fieri ab ipso mundo, sicut ille ordinavit, & jussit: DEUM autem ipsum nihil operari: contra quos profertur illa sententia Domini: Pater meus usque nunc operatur.*

S. Hieronymus adversus Pelagium ad Cresiphontem c. 3. graviter reprehendit Pelagium, tanquam ingratum, & sacrilegum, quòd negaverit, esse semper necessarium auxilium DEI, etiam ad actiones naturales, ad curvandum digitum, movendam manum, sedendum, ambulandum; cum tamen Pelagiani mediatum auxilium minimè negaverint. S. Anselm. l. de concord. præscientiæ, prædestinat. & liber arb. c. 1. sub finem. *Nulla res habet ullam potentiam volendi, aut faciendi, nisi illo dante ipsum quoque velle, quod aliquando justum est, aliquando injustum.* Videri de hac re plura possunt apud Suarez in Metaphys. disp. 22. num. 14. (ubi affert etiam antiquos Philosophos, idem asserentes) Bellarminum l. 4. de gratia & lib. arb. c. 4. & alios.

66. Prob. 2. idem suppositum ratione. Esse ens summè necessarium, à quo omnia alia immediate dependere debeant, est aliqua perfectio simpliciter simplex: ergo DEO est attribuenda. consequ. est certa; antec. patet ex eo, quòd non possit ostendi ulla imperfectio mixta, ipsaque hæc perfectio sit melior, quam omnis cum ipsa impossibilis. subsumo: dependentia ista immediata aliud non est, quam dependentia à causa immediata: ergo omnia debent dependere à DEO, tanquam causa immediata, seu immediate influente.

Nec dicas, esse ens, à quo omnia adæquatè dependent, etiam esse perfectionem simpliciter simplicem, adeoque DEO tribuendam: consequenter DEUM se solo omnia, & creaturas nihil, agere; negatur enim illatum; nam opponitur illud prædicatum majestati DEI, & juri Divino, ad cultum à creaturis exigendum: quòd jus, vel quæ majestas, est æquè bona, nec tamen composibilis cum adæquata dependentia omnium creatorum à DEO; sic enim homines nihil possent agere, adeoque nec DEUM colere, nec amare. Plures rationes videre poteris apud Haunoldum l. 2. tr. 2. num. 446. & præsertim aliquam Doctoris mirabilis ingeniosam, quam ibi Haunoldus illustrat: an tamen solida sit, ipse examina: ego non fido. Quæ contrahunc influxum DEI universalem, præcindendo ab influxu in peccata, objici solent, suppono soluta in physica, ubi hæc quæstio solet agitari: nobis ad magis Theologica, & primum hujus articuli scopum properandum. Supposito igitur hoc influxu DEI universali.

67. Dico. DEUS, licet physicè influat in actionem peccaminosam, cui identificata est malitia formalis peccati commissionis, tamen non est causa peccati. ita omnes ii, qui nobiscum tenent conclusionem n. 27. statutam, & insuper Lugo, ac alii, qui nostram sententiam non putant ex hoc capite impugnandam. Per causam autem hic intelligimus non id, quòd tantum quomodocunque influit in effectum, sed